

Hovorna.

(K výkladu některých ustanovení zákona z 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n., k úlevě nejvyššímu soudu.) Podle nového znění § 502, odst. 3. c. s. ř. (čl. I, odst. 2. novely) není proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu přípustné odvolání, nepřevyšuje-li předmět sporu, o němž by měl dovolací soud rozhodnouti, na peněžích nebo peněžité hodnotě částku Kč 7000—, nebo jde-li o výměru výživného ze zákona. Při výkladu tohoto ustanovení vzniká sporná otázka, zda v případě rozhodování o výměře výživného ze zákona jest dovolání nepřipustné toliko při potvrzujícím rozsudku odvolacího soudu, či i v tom případě, nebyl-li rozsudek prvního soudu odvolacím soudem potvrzen. Dr. Gerlich uvádí ve svých poznámkách k novému zákonu, že podle důvodové zprávy má být zmíněným ustanovením z dovolacího řízení vyloučena otázka výše výživného, při čemž předpokládá, že dovolání jest nepřipustno jen při souhlasných rozsudcích dvou prvních stolic. Stejný názor zdají se sdílet i Oswald a Neuner, který připouští dovolání v tom případě, nebyla-li výše výživného správně vyměřena vzhledem k předpisům práva materiálního. Spornou otázku vystihl s hlediska praxe Cícha, který z referentského návrhu zákona, obzvláště však z doslovu zprávy ústavněprávního výboru poslanecké sněmovny, tisk 2771/34: „Revise je vyloučena... a p o t o m, jde-li o rozhodování o výši výživného ze zákona...“ dovozuje, že jde vlastně o rozlišování dvou různých případů, z čehož pak dospívá k názoru, že dovolání co do výše výživného jest vyloučeno vůbec, tedy i v tom případě, jde-li o nesouhlasné rozsudky dvou prvních stolic. K tomuto názoru možno se připojit tím spíše, že při rozhodování o výši výživného mohou nižší stolice lépe posoudit nejen skutkový stav věci, ale i hospodářské a sociální poměry sporných stran, poněvadž žijí v jich prostředí a jde vlastně převážně jen o číselné vymezení výše výživného.

Podle čl. IV., odst. 2., novely má soud, který jedná o sporu používá při tom zákona o pracovních soudech, označiti rozsudek jako vydaný v řízení podle tohoto zákona. Cícha nadhazuje otázku, co by bylo právem, kdyby okresní soud nepojal do rozsudku zmíněné označení, ač je pojeti měl, nebo naopak. Platí v těchto případech podpůrně § 446 c. s. ř.? Dr. Gerlich tvrdí, že označení jest předepsáno obligatorně a soud musí dbáti tohoto předpisu z povinnosti úřední a musí proto rozsudek v tomto směru buď sám nebo k příkazu vyšší stolice doplniti. Neuner nepřikládá otázce této vzhledem k předpisům §§ 33 a 22 zákona o pracovních soudech zvláštní důležitosti, poněvadž i kdyby snad šlo o otázku příslušnosti, odvolací jednání bude provedeno podle výsledku zkoumání příslušnosti buď před obyčejným odvolacím senátem, nebo před odvolacím senátem pracovním.

Dle čl. I, odst. 5. novely (§ 528, odst. 1. civ. s. ř.) nejsou rekursy proti rozhodnutí soudu II. stolice v otázce příslušnosti přípustny. Jde o spornou otázku, jakou příslušnost měl zákonodárce na mysli, zda pouze příslušnost řádných soudů, či také příslušnost soudů jiných, příkladně rozhodčích soudů bursovních. Důvodová zpráva uvádí, že zmíněný opravný prostředek má být vyloučen tam, kde otázka příslušnosti je celkem významu podřízeného, anebo kde již tato otázka byla dostatečně zkoumána. Pisemnictví (Cícha, Gerlich) nezažaly k otázce stanoviska, toliko Neuner uvádí, že tento předpis se nevztahuje na tak zv. mezinárodní soudní příslušnost. Neumann ve svém známém komentáři

(str. 347 a 1401) se vyslovuje pro nepřípustnost rekursu dovolacího a stejně také nejvyšší soud československý v rozhodnutí č. 5506 sbírky Vážného, kdy šlo ovšem ve věci příslušnosti bursovního rozhodčího soudu o dovolací rekurs do srovnalých usnesení nižších soudů. Tento stav doznal však novelisací podle čl. I., odst. 5., zhoršení, poněvadž dovolací rekurs by byl nyní nepřípustným i tehdy, jde-li o nesouhlasná usnesení nižších soudů, při čemž lze ovšem sotva přisvědčiti názoru, že otázka příslušnosti jest ve sporech bursovních významu podřízeného, nehledě ani k tomu, že judikatura odvolacích soudů, které budou nyní rozhodovati konečně, utváří se teritoriálně, poněvadž nejvyšší soud nebude mítí nadále možnosti zaujati k této otázce stanovisko a působiti tak k docílení jednotné judikatury.

(P í s e m n i c t v í: C í c h a: Odlehčovací novela ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n. Soudcovské listy, č. 2, roč. XVI. Dr. Gerlich: Procesní novela k úlevě nejvyššímu soudu. Právo československé, č. 13, roč. I. Dr. Neuner: Die Zivilprozeßnovelle vom 11. Dezember 1934, Prager Juristische Zeitschrift, Nr. 1, J. XV. Dr. Oswald: Die Gerichts-entlastungsnovelle 251/1934, Notariatszeitung, 2. Folge, Jahrgang XV.)
Dr. Chytil.